

Тарасюк Галина

доктор економічних наук, професор
Державний університет «Житомирська політехніка»
<https://orcid.org/0000-0001-5112-102X>

Науковий проект як сучасний інструмент інноваційної діяльності: від ідеї до практичної реалізації

Анотація. У сучасних умовах цифровізації та трансформації науки актуалізується проблема підвищення ефективності наукових досліджень і забезпечення їх практичної результативності. Традиційні підходи до організації наукової діяльності не завжди дозволяють оперативно впроваджувати результати досліджень, що зумовлює необхідність застосування інноваційних інструментів, зокрема наукового проекту як форми організації дослідницької діяльності. Метою статті є обґрунтування сутності наукового проекту як інструменту інновацій та визначення його життєвого циклу - від формування ідеї до практичної реалізації результатів. Для досягнення мети використано системний, порівняльний, структурно-функціональний методи, а також методи аналізу, синтезу та узагальнення сучасних наукових підходів до інноваційної діяльності та управління проектами. У результаті дослідження встановлено, що науковий проект є ефективною формою інтеграції знань, ресурсів і управлінських механізмів, спрямованою на створення інноваційного результату. Обґрунтовано, що його життєвий цикл має системний характер і включає етапи ініціації, концептуалізації, планування, реалізації, впровадження та оцінки результатів. Визначено, що застосування гібридних моделей управління та цифрових технологій (штучного інтелекту, аналітики даних, цифрових платформ) підвищує адаптивність і результативність наукових проектів. Зроблено висновок, що науковий проект виступає ключовим інструментом інноваційного розвитку, який забезпечує поєднання теоретичних досліджень із практичним впровадженням результатів. Запропонований підхід може бути використаний для вдосконалення організації наукової діяльності та підвищення ефективності інноваційних процесів.

Ключові слова: науковий проект; інновації; життєвий цикл; проектний підхід; цифрова трансформація; штучний інтелект; управління проектами, право, інновації у праві, гібридна модель управління проектами, сталий розвиток, результативність проекту.

Актуальність теми дослідження. Сучасний етап розвитку науки та суспільства характеризується активними трансформаційними процесами, пов'язаними з цифровізацією, глобалізацією та швидким оновленням знань. У цих умовах особливої ваги набуває проблема підвищення ефективності наукових досліджень, їх орієнтації на вирішення конкретних практичних завдань та забезпечення реального впливу на соціально-економічний розвиток. Традиційні підходи до організації наукової діяльності, що базуються переважно на лінійній моделі дослідження, не завжди забезпечують оперативне впровадження отриманих результатів у практику. Це зумовлює необхідність використання інноваційних інструментів управління дослідженнями, які дозволяють підвищити гнучкість, результативність і практичну спрямованість наукової діяльності. Одним із таких інструментів є науковий проект, який розглядається як структурована форма організації дослідницького процесу, орієнтована на досягнення конкретного інноваційного результату. Науковий проект дозволяє ефективно поєднати теоретичні дослідження з практичними потребами, забезпечити чітке планування етапів роботи, раціональний розподіл ресурсів і контроль за досягненням поставлених цілей. Особливого значення науковий проект набуває в контексті вирішення прикладних завдань, таких як розробка нових технологій, удосконалення управлінських моделей, створення інноваційних продуктів і сервісів, а також впровадження результатів досліджень у різні сфери суспільної діяльності. Завдяки проектному підходу забезпечується можливість інтеграції міждисциплінарних знань, взаємодії науки, бізнесу та держави, що сприяє підвищенню ефективності інноваційних процесів.

Крім того, застосування наукових проектів дозволяє підвищити прозорість і керованість дослідницької діяльності, забезпечити оцінку ефективності отриманих результатів та їх подальше масштабування. У результаті науковий проект виступає не лише як організаційна форма дослідження, а як ключовий інструмент трансформації наукових знань у практично значущі інновації.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблематика наукового проекту як інструменту інновацій перебуває на перетині загальнотеоретичних, методологічних і прикладних досліджень. Хоча в юридичній науці категорія «науковий проект» ще не набула достатнього рівня самостійного

концептуального опрацювання, окремі її аспекти відображені у працях, присвячених методології наукового пізнання, інноваційній діяльності та проектному менеджменту. Сучасні дослідження наукових проєктів як інструментів інновацій формуються на перетині теорії інновацій, управління проєктами, цифрової трансформації та економіки знань. Після 2020 року спостерігається суттєве зростання наукового інтересу до цієї проблематики, що пов'язано з розвитком цифрових технологій, штучного інтелекту та глобалізацією дослідницьких процесів [1]. У сучасній науці інновації дедалі частіше розглядаються як результат функціонування складних систем управління знаннями та інноваційними процесами. Зокрема, у систематичних оглядах останніх років доведено, що інноваційні системи (Innovation Management Systems) виступають структурованими механізмами інтеграції досліджень, технологій та управлінських рішень, спрямованих на досягнення стратегічних цілей організації [2]. При цьому варто відзначити, що сучасні дослідження значною мірою зосереджені на теоретичних аспектах інновацій, тоді як прикладні механізми їх реалізації, зокрема через наукові проєкти, потребують подальшого розвитку [1].

Важливим напрямом сучасних досліджень є взаємозв'язок між проектним менеджментом та інноваційною діяльністю. У новітніх публікаціях підкреслюється, що проектна форма організації діяльності стає домінуючою в умовах так званої «проєктифікації» суспільства, коли інновації реалізуються переважно через тимчасові організаційні структури, тобто проєкти [3]. Це свідчить про трансформацію ролі проєктів, тобто від інструменту управління до ключового механізму створення інноваційної цінності. Сучасні дослідження також акцентують увагу на цифровій трансформації проектної діяльності. Встановлено, що після 2020 року спостерігається різке зростання кількості наукових публікацій, присвячених цифровізації управління проєктами, що підтверджує актуальність інтеграції інформаційних технологій у процеси планування, реалізації та контролю проєктів [4]. Зокрема, значний вплив на розвиток наукових проєктів мають технології штучного інтелекту, машинного навчання та аналітики даних. Дослідження показують, що застосування штучного інтелекту у проектному менеджменті дозволяє підвищити точність прогнозування, оптимізувати розподіл ресурсів і мінімізувати ризики, що безпосередньо впливає на ефективність реалізації інноваційних проєктів [5, 6]. Окремий блок сучасних досліджень присвячений процесам створення знань у межах проектної діяльності. Емпіричні роботи свідчать, що ефективність проєктів безпосередньо залежить від здатності організації генерувати, інтегрувати та трансформувати знання в інноваційні рішення [7]. У цьому контексті науковий проєкт розглядається як ключова платформа для інтеграції міждисциплінарних знань та формування інноваційних результатів.

Важливим напрямом є також дослідження зрілості проектного управління та його впливу на інноваційну діяльність. Систематичні огляди демонструють, що високий рівень зрілості проектного менеджменту забезпечує кращу інтеграцію проєктів зі стратегічними цілями організації, підвищує рівень стейкхолдер-орієнтованості та сприяє сталому розвитку інновацій [8].

Новітні дослідження також акцентують увагу на ролі штучного інтелекту та великих мовних моделей у трансформації наукової діяльності. Зокрема, доведено, що сучасні цифрові інструменти здатні автоматизувати процеси генерації ідей, аналізу даних та формування гіпотез, що значно прискорює інноваційні цикли та підвищує ефективність дослідницьких проєктів.

У контексті інституційних змін важливим є також підхід «інноваційних спіралей», який підкреслює взаємодію науки, бізнесу, держави та суспільства у процесі створення інновацій. Розширені моделі демонструють, що інновації є результатом комплексної взаємодії різних соціальних систем, що актуалізує роль наукових проєктів як інтеграційного механізму цих процесів [5].

Разом із тим, незважаючи на значну кількість сучасних досліджень, існує низка невирішених питань. Зокрема, у науковій літературі відсутня цілісна концепція наукового проєкту як інструменту інновацій, яка б інтегрувала його життєвий цикл, механізми управління знаннями та процеси впровадження результатів. Більшість досліджень розглядають окремі аспекти - інновації, проектний менеджмент або цифрові технології без їх комплексного поєднання.

Отже, сучасний стан наукових досліджень свідчить про формування нової парадигми, у межах якої науковий проєкт виступає ключовим інструментом інноваційного розвитку. Водночас відсутність інтегрованого підходу до його дослідження зумовлює необхідність подальшого наукового опрацювання цієї проблематики, що і визначає актуальність обраної теми.

Постановка завдання (формулювання мети статті). Метою статті є комплексне дослідження наукового проєкту як інструменту інновацій, зокрема обґрунтування його сутності, структури та ролі у сучасній системі наукових досліджень, аналіз життєвого циклу наукового проєкту - від формування ідеї до практичної реалізації результатів, а також визначення особливостей його застосування в умовах цифрової трансформації.

Викладення основного матеріалу. У сучасних умовах розвитку науки та технологій науковий проєкт дедалі більше розглядається не лише як форма організації дослідження, а як ключовий інструмент реалізації інновацій. Це пов'язано з переходом до економіки знань, де створення нових ідей, технологій і рішень відбувається в умовах високої невизначеності, міждисциплінарності та швидких змін. Згідно з сучасними дослідженнями, інновації формуються в межах складних систем взаємодії науки, технологій і

управління, які потребують інтегрованих підходів до організації дослідницької діяльності [9]. У цьому контексті науковий проект виступає як структурований механізм поєднання знань, ресурсів і управлінських рішень, спрямованих на досягнення конкретного інноваційного результату.

Сучасна тенденція «проектифікації» науки і суспільства свідчить про те, що інновації все частіше реалізуються через тимчасові організаційні форми - проекти, які забезпечують гнучкість і адаптивність у складних умовах [3]. Це означає, що науковий проект стає базовою одиницею інноваційної діяльності. Варто виділити ключові елементи наукового проекту як інструменту інновацій: проблемно-орієнтована ідея; концепція та гіпотеза дослідження; методологічна база; ресурсне забезпечення; очікуваний інноваційний результат. Сучасні дослідження свідчать, що інновації формуються не ізольовано, а в межах так званих інноваційних екосистем, які включають взаємодію науки, бізнесу, держави та суспільства. У цьому контексті науковий проект виступає як: інструмент інтеграції різних суб'єктів; платформа обміну знаннями; механізм трансферу технологій.

Прикладом ефективної реалізації таких підходів є міжнародні наукові проекти (наприклад, у сфері біотехнологій або кліматичних досліджень), які забезпечують не лише створення нових знань, а й їх практичне застосування на глобальному рівні. При цьому в дослідженнях підкреслюють, що традиційні підходи до управління проектами не завжди ефективні у науковій сфері через високий рівень невизначеності. У зв'язку з цим формується тенденція до використання гібридних моделей управління (поєднання Agile, Lean та Waterfall підходів), що дозволяють адаптувати процес реалізації проекту до змінних умов [10].

Особливу роль відіграє також концепція створення знань, відповідно до якої інноваційні результати виникають у процесі інтеграції різних типів знань - теоретичних, емпіричних і практичних. У цьому контексті науковий проект виступає як середовище генерації та трансформації знань. Життєвий цикл наукового проекту є ключовою категорією, що визначає логіку його реалізації. У сучасній науці виділяються різні підходи до структурування життєвого циклу, однак більшість досліджень сходяться на його фазовій природі [11]. З урахуванням сучасних підходів до інновацій варто використовувати таку узагальнену модель:

1. Ініціація (генерація ідеї). На цьому етапі формується проблема та визначається інноваційний потенціал дослідження. Сучасні дослідження підкреслюють важливість так званого «front-end of innovation», де закладається основа майбутнього проекту [12].

2. Концептуалізація. Розробляється гіпотеза, визначаються цілі, завдання та очікувані результати. В умовах сучасних інноваційних процесів цей етап часто включає дизайн-мислення та аналіз потреб стейкхолдерів.

3. Планування. Формуються методи дослідження, визначаються ресурси та строки реалізації. У сучасних умовах цей етап дедалі більше автоматизується за допомогою цифрових технологій та аналітичних інструментів.

4. Реалізація (дослідження). Виконується основна наукова робота. Новітні дослідження показують, що застосування цифрових технологій і штучного інтелекту дозволяє значно підвищити ефективність цього етапу та прискорити інноваційні цикли.

5. Впровадження результатів. Результати трансформуються у практичні рішення, технології або рекомендації. При цьому важливу роль відіграють інноваційні екосистеми, що забезпечують взаємодію науки, бізнесу та держави.

6. Оцінка та масштабування. Аналізується ефективність проекту, визначаються можливості масштабування результатів. Сучасні підходи передбачають використання моделей оцінки технологічної зрілості (наприклад, TRL або HELIOS), які дозволяють прогнозувати розвиток інновацій.

Модель життєвого циклу наукового проекту як інструменту інновацій представлена в таблиці 1.

Таблиця 1

Модель життєвого циклу наукового проекту як інструменту інновацій

Етап	Зміст етапу	Ключові інструменти	Інноваційний результат
1. Ініціація (ідея)	Визначення проблеми, формування ідеї	Аналіз трендів, foresight, AI-аналіз	Інноваційна ідея
2. Концептуалізація	Формування гіпотези, цілей і завдань	Дизайн мислення, стейкхолдерський аналіз	Концепція проекту
3. Планування	Розробка плану, ресурсів, методів	Agile, PMBOK, цифрові системи	Структурований план
4. Реалізація	Проведення дослідження	Big Data, AI, цифрові інструменти	Нові знання
5. Впровадження	Трансформація результатів у практику	Innovation transfer, стартапи	Інноваційний продукт
6. Оцінка та масштабування	Аналіз ефективності, розвиток	KPI, TRL, оцінка впливу	Масштабована інновація

Джерело: Сформовано автором за [5]

Наприклад, науковий проект у сфері права є формою організації дослідницької діяльності, що має чітко визначену мету, обмежені ресурси, часові рамки та орієнтацію на отримання практично значущого результату в правовій діяльності. Його основними ознаками є: системність; цільова спрямованість; інноваційність; практична орієнтація. Інновації у сфері права проявляються у вдосконаленні законодавства, модернізації правозастосовної діяльності та впровадженні цифрових технологій. Науковий проект виступає ефективним механізмом: генерації нових правових ідей; тестування правових моделей; впровадження результатів досліджень. Його застосування сприяє підвищенню якості правових реформ та ефективності функціонування правової системи.

Однією з ключових тенденцій останніх років є цифровізація наукової діяльності. Дослідження показують, що інтеграція цифрових технологій у проектну діяльність суттєво підвищує ефективність, точність і швидкість реалізації інноваційних проектів [13].

Особливе значення мають: штучний інтелект; великі дані (Big Data); цифрові платформи співпраці; автоматизовані системи аналізу. Застосування цих технологій дозволяє: оптимізувати управління ресурсами; підвищити точність прогнозування результатів; скоротити час реалізації проектів; підвищити якість наукових результатів. Крім того, сучасні цифрові інструменти забезпечують інтеграцію міждисциплінарних знань, що є ключовим фактором інновацій.

Отримані результати свідчать про те, що науковий проект у сучасних умовах трансформується з інструменту організації дослідження у ключовий механізм генерації інновацій. Це узгоджується з сучасними підходами до інноваційного розвитку, згідно з якими створення нових знань відбувається в умовах міждисциплінарної взаємодії та цифровізації науки. Порівняно з класичними моделями наукового дослідження, проектний підхід має низку переваг. По-перше, він забезпечує чітку структурування дослідницького процесу, що дозволяє підвищити його керованість та прогнозованість. По-друге, орієнтація на кінцевий результат сприяє підвищенню практичної значущості наукових розробок. По-третє, гнучкість проектного підходу дозволяє адаптувати дослідження до змінних умов середовища.

Сучасний методологічний підхід дослідження базується на поєднанні інноваційної та проектної парадигм, що дозволяє розглядати науковий проект не лише як форму організації дослідження, а як інструмент створення та впровадження інновацій. Разом із тим, результати дослідження показують, що ефективність наукових проектів значною мірою залежить від рівня інтеграції сучасних цифрових технологій. Зокрема, використання штучного інтелекту, аналітики даних та цифрових платформ дозволяє значно оптимізувати процеси планування, реалізації та оцінки результатів проекту. Важливим аспектом є також роль інноваційних екосистем. Науковий проект не функціонує ізольовано, а є частиною ширшої системи взаємодії науки, бізнесу та держави. Саме ця взаємодія забезпечує ефективне впровадження результатів дослідження та їх трансформацію в інноваційні продукти. Разом із тим, існують і певні обмеження. Зокрема: високий рівень невизначеності на ранніх етапах проекту; складність оцінки інноваційного результату; залежність від ресурсного забезпечення; недостатній рівень інституційної підтримки у деяких країнах.

У цьому контексті перспективним є подальше дослідження гібридних моделей управління науковими проектами, а також інтеграції цифрових технологій у всі етапи їх життєвого циклу. Застосування гібридних підходів у наукових проектах обумовлено специфікою наукової діяльності, яка поєднує детерміновані етапи (формалізоване планування, звітність, контроль виконання) з нелінійними процесами створення знань, що не піддаються повному прогнозуванню. У цьому контексті гібридне управління розглядається як інструмент балансування між стабільністю та гнучкістю, що дозволяє підвищити результативність дослідницьких процесів і скоротити інноваційні цикли [3].

Не менш важливим є напрям досліджень, пов'язаний із інтеграцією цифрових технологій у всі етапи життєвого циклу наукового проекту, що відповідає концепції цифрової трансформації науки. Сучасні публікації підкреслюють, що цифровізація проектної діяльності виходить за межі автоматизації окремих операцій і трансформує саму логіку організації наукових досліджень, формуючи нові моделі взаємодії, прийняття рішень і створення знань. Зокрема, використання технологій штучного інтелекту, машинного навчання та аналітики великих даних дозволяє: підвищити точність прогнозування результатів дослідження; оптимізувати управління ресурсами; ідентифікувати ризики на ранніх стадіях; автоматизувати процеси аналізу даних та формування гіпотез [6].

Водночас цифрові платформи співпраці та відкриті наукові екосистеми забезпечують інтеграцію міждисциплінарних знань і сприяють формуванню глобальних мереж досліджень. Це відповідає сучасним моделям інноваційного розвитку, зокрема концепції «Чотирикратна спіраль», яка передбачає взаємодію науки, бізнесу, держави та суспільства як основу створення інновацій [14]. Особливої уваги заслуговує використання цифрових систем управління знаннями, які дозволяють акумулювати результати досліджень, забезпечувати їх повторне використання та інтеграцію в нові проекти. Це сприяє формуванню кумулятивного ефекту знань і прискорює інноваційні процеси.

У цьому контексті перспективним напрямом подальших досліджень є поглиблене вивчення гібридних моделей управління науковими проектами, які поєднують традиційні (Waterfall) та гнучкі (Agile, Lean, Scrum) підходи. Сучасні дослідження свідчать, що в умовах зростання складності дослідницьких

процесів та високого рівня невизначеності саме гібридні моделі забезпечують найбільшу ефективність управління інноваційними проектами, оскільки дозволяють одночасно зберігати структурованість і забезпечувати адаптивність.

Таким чином, синергія гібридних моделей управління та цифрових технологій формує нову парадигму організації наукових проектів, у межах якої забезпечується підвищення їх адаптивності, ефективності та інноваційного потенціалу. Подальші дослідження мають бути спрямовані на розробку інтегрованих моделей управління, які поєднують методологічні підходи проектного менеджменту, цифрові інструменти та механізми інноваційних екосистем.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Проведене дослідження дозволило сформулювати комплексне уявлення про науковий проект як інструмент інновацій та визначити його роль у сучасній системі наукової діяльності. Узагальнення теоретичних підходів і сучасних наукових досліджень дало змогу зробити такі висновки.

По-перше, встановлено, що науковий проект є ефективною формою організації дослідницької діяльності, яка забезпечує поєднання процесів генерації знань і їх практичного впровадження. На відміну від традиційних моделей наукових досліджень, проектний підхід орієнтований на досягнення конкретного результату, що підвищує прикладну значущість наукової діяльності. По-друге, обґрунтовано, що науковий проект виступає ключовим інструментом інноваційного розвитку, оскільки забезпечує інтеграцію знань, ресурсів і управлінських механізмів у межах єдиного процесу. У сучасних умовах «проектифікації» науки саме проекти стають базовою формою реалізації інноваційних ідей. По-третє, визначено, що життєвий цикл наукового проекту має системний характер і включає послідовні етапи: ініціацію, концептуалізацію, планування, реалізацію, впровадження та оцінку результатів. Така структурізація забезпечує логічну цілісність дослідницького процесу та підвищує його ефективність. По-четверте, доведено, що сучасні тенденції розвитку науки пов'язані з цифровою трансформацією наукових проектів. Інтеграція технологій штучного інтелекту, великих даних і цифрових платформ сприяє оптимізації управління проектами, підвищенню точності прогнозування та прискоренню інноваційних процесів. По-п'яте, встановлено, що ефективність наукових проектів значною мірою залежить від їх інтеграції в інноваційні екосистеми, які забезпечують взаємодію науки, бізнесу та держави. Саме така взаємодія створює умови для трансферу знань і впровадження інновацій у практику.

Перспективи подальших досліджень пов'язані з розробкою гібридних моделей управління науковими проектами, інтеграцією цифрових технологій у їх життєвий цикл, а також із формуванням інструментів оцінки ефективності інноваційних результатів у різних галузях знань.

References:

1. Chen, M., Martins, T.S., Zhang, L. and Dong, H. (2025), «Digital transformation in project management: A systematic review and research agenda», *Systems*, No. 13 (8), 625, doi: 10.3390/systems13080625.
2. Karstegl, N., Enjolras, M. and Mayer, F. (2025), «Exploring innovation management systems: A systematic literature review and bibliometric analysis», *Journal of Engineering and Technology Management*, No. 76, 101876, doi: 10.1016/j.jengtecman.2025.101876.
3. BenMahmoud-Jouini, S., Lenfle, S. and Söderlund, J. (2025), «Project management and innovation: On projectification, lineages, and beyond», *Project Management Journal*, No. 56 (3), pp. 287–298.
4. Chen, M., Martins, T.S., Zhang, L. and Dong, H. (2025), «Digital transformation in project management: A systematic review and research agenda», *Systems*, No. 13 (8), 625, doi: 10.3390/systems13080625.
5. Tarasiuk, H.M. (2023), «Development of project management: Main methodologies and trends», *Economics, Management and Administration*, No. 4 (106), pp. 26–32, doi: 10.26642/ema-2023-4(106)-26-32.
6. Battula, Y. and Krishnayallamandala, S. (2025), «The role of artificial intelligence in modern project management: Trends and implications for 2025», *International Research Journal of Engineering Science Technology and Innovation*, No. 5, pp. 15–38.
7. Musaigwa, M. and Kalitanyi, V. (2026), «Leadership, communication, and employee commitment in digital transformation: An integrated review», *International Journal of Applied Research in Business and Management*, No. 7 (1).
8. Al-Marri, R., Abdalla, G. and Mahdi, E. (2025), «Project management maturity in project-based organizations: Frameworks, drivers, and the role of sustainability», *Future Business Journal*, No. 11, 245, doi: 10.1186/s43093-025-00670-z.
9. OECD (2025), «OECD Science, Technology and Innovation Outlook 2025: Driving Change in a Shifting Landscape», doi: 10.1787/5fe57b90-en.
10. Dutta, A. (2025), «Project management for scientific research: Strategy, leadership, and implementation», *Proceedings of the International Conference*, doi: 10.1109/ICHORA65333.2025.11017040.
11. Angeleski, M., Kostoska, O. and Zdraveski, D. (2025), «Project management life cycle approaches for software development», *ResearchGate*, [Online], available at: <https://www.researchgate.net/publication/395188353>
12. Oliveira, M.G., Mendes, G.H.S. and Mendes Serrano, K. (2024), «Front-end of innovation: A systematic review and lifecycle analysis», *European Journal of Innovation Management*, No. 27 (2), pp. 474–500, doi: 10.1108/EJIM-01-2022-0047.
13. Dagou, H.H., Gurgun, A.P., Koc, K. and Budayan, C. (2025), «The future of construction: Integrating innovative technologies for smarter project management», *Sustainability*, No. 17, 4537, doi: 10.3390/su17104537.

14. Carayannis, E.G. and Campbell, D.F.J. (2018), «Quadruple and quintuple helix innovation systems and Mode 3 knowledge production», *Handbook of Cyber-Development, Cyber-Democracy, and Cyber-Defense*, Springer, Cham, doi: 10.1007/978-3-319-09069-6_56.
-

Tarasiuk H.

A scientific project as a modern tool of innovation activity: from idea to practical implementation

Abstract. In the context of digitalization and the transformation of science, the issue of increasing the efficiency of scientific research and ensuring its practical applicability becomes particularly relevant. Traditional approaches to organizing scientific activity do not always enable the rapid implementation of research results, which necessitates the use of innovative tools, in particular the scientific project as a form of organizing research activities.

The aim of the article is to substantiate the essence of the scientific project as an instrument of innovation and to analyze its life cycle — from idea generation to the practical implementation of results. To achieve this goal, systemic, comparative, and structural-functional methods were applied, along with methods of analysis, synthesis, and generalization of contemporary scientific approaches to innovation and project management.

The study establishes that a scientific project is an effective form of integrating knowledge, resources, and management mechanisms aimed at producing innovative outcomes. It is substantiated that the life cycle of a scientific project has a systemic nature and includes the stages of initiation, conceptualization, planning, implementation, deployment, and evaluation of results.

It is determined that the application of hybrid project management models and digital technologies (including artificial intelligence, data analytics, and digital platforms) enhances the adaptability and effectiveness of scientific projects. It is concluded that the scientific project serves as a key instrument of innovative development, ensuring the integration of theoretical research with the practical implementation of results. The proposed approach can be applied to improve the organization of scientific activities and increase the efficiency of innovation processes.

Keywords: scientific project; innovation; life cycle; project-based approach; digital transformation; artificial intelligence; project management; law; legal innovation; hybrid project management model; sustainable development; project performance

Стаття надійшла до редакції 20.10.2025.